

Przyrodniczych Podstaw Produkcji Roślinnej), a następnie w utworzonej w 1995 r. Katedrze Ekologii Ogólnej, której był pierwszym kierownikiem.

Głównym nurtem Jego zainteresowań jako fykologa były w latach 60. i 70. XX w. zmiany charakteru limnologicznego jezior sosnowickich na Pojezierzu Łęczyńsko-Włodawskim. Interesowały Go zagadnienia związane z funkcjonowaniem całych ekosystemów wodnych w zależności od czynników fizyczno-chemicznych. Na szczególną uwagę zasługuje opisanie (i opublikowanie) dwóch nowych dla Lubelszczyzny stanowisk rzadko występujących gatunków: *Centronella reichelti* i *C. Rostafiński* (wg ówczesnej nomenklatury taksonomicznej). W latach 80. i 90. zainteresowania Profesora związane były w dalszym ciągu z fykologią, ale pojawiły się także pierwsze opracowania Jego autorstwa dotyczące zagrożeń ekosystemów torfowiskowych. Wskazał na zabiegi konserwujące i chroniące torfowiska przylegające do badanych jezior i zgubny wpływ nieprawidłowo wykonanych zabiegów melioracyjnych. W swojej rozprawie habilitacyjnej pt. „Wpływ zlewni na eutrofizację α -mezo-troficznego jeziora Piaseczno i na deeutrofizację stawowego jeziora Bikcze” wskazał na potrzebę prawidłowego zagospodarowania zlewni, które wraz ze słynną „opaską Wojciechowskiego” chroniło wody jeziora przed ich nadmierną eutrofizacją.

Innym zagadnieniem badawczym Profesora była ocena produktywności pierwotnej jezior i wpływu kwasów humusowych na funkcjonowanie różnych typów troficznych jezior. Wyróżniającymi się obiektami badań były zbiorowiska glonów psammolitoralu oraz ekosystemy torfowiskowe. W obszarze tych zagadnień wywarł On ogromny wpływ na szerokie rzesze fykologów uczestniczących w corocznych sympozjach Sekcji Fykologicznej Polskiego Towarzystwa Botanicznego. Do zapadających głęboko w pamięć należy wypowiedź Profesora, że „przyspieszona eutrofizacja jezior przez spływy z wysychających torfowisk wydaje się być jeszcze jednym kierunkiem ewolucji jezior powodowanej przez substancje humusowe”. W późniejszym okresie działalności naukowej, jak sam twierdził, „wyszedł na ląd” i zajął się głównie zagadnieniami związanymi z ekologią i ochroną terenów podmokłych.

Profesor Iwo Wojciechowski był autorem ponad 100 publikacji naukowych, autorem i współautorem podręczników i skryptów akademickich („Podstawy kształtowania i ochrony środowiska”, 1980; „Ekologiczne podstawy kształtowania środowiska”, 1987). Był także autorem tekstów popularnonaukowych, komunikatów i doniesień, jak również 48 haseł na temat glonów w 6-tomowej i 64 haseł w 30-tomowej Wielkiej Encyklopedii PWN. Był członkiem Komitetu Ekologii PAN, Rad Naukowych: Zakładu Biologii Wód PAN w Krakowie, Poleskiego Parku Narodowego, Rady Społeczno-Naukowej Chełmskich Parków Krajobrazowych, przewodniczącym Sekcji Ekologii w Komitecie Badań Naukowych, członkiem Rady Programowo-Wydawniczej miesięcznika „Ezop”, założycielem, organizatorem i autorem regulaminu oraz sekreta-

rzem Sekcji Fykologicznej Polskiego Towarzystwa Botanicznego, członkiem założycielem, organizatorem, wieloletnim członkiem Zarządu oraz zastępcą przewodniczącego Lubelskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Hydrobiologicznego, członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Fykologicznego i Polskiego Towarzystwa Ekologicznego, członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Limnologów SIL i Międzynarodowego Towarzystwa Ekologów INTECOL.

Z dużym zaangażowaniem działał Profesor Wojciechowski na rzecz ochrony przyrody; był biegłym sądowym w zakresie ochrony przyrody oraz członkiem Wojewódzkiej Komisji Ochrony Przyrody w Lublinie. Współpracował z Poleskim Parkiem Narodowym (będąc członkiem Rady Naukowej Parku od momentu jego utworzenia) i Roztoczańskim Parkiem Narodowym. Był współtwórcą najważniejszych opracowań, tzw. „operatów”, stworzonych dla ochrony ekosystemów wodnych w Planie Ochrony Roztoczańskiego PN i dla ochrony ekosystemów torfowiskowych w Planie Ochrony Poleskiego PN.

Wyrazem uznania dla osiągnięć Profesora Iwo Wojciechowskiego są odznaczenia, jakie otrzymał od władz państwowych, samorządowych i uczelnianych. Został odznaczony: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Brązowym Medalem za Zasługi dla Obronności Kraju, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Honorową Odznaką „Za Zasługi dla Lubelszczyzny”, Odznaką „Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej”, Medalem Pamiątkowym Warszawskiego Okręgu Wojskowego, wieloma nagrodami JM Rektora AR w Lublinie.

Nietuzinkowa osobowość i niezwykle interesujący sposób przekazywania wiedzy sprawiały, że wykłady Profesora Wojciechowskiego cieszyły się dużym zainteresowaniem, nie tylko wśród studentów. Był świetnym pedagogiem i dydaktykiem w zakresie botaniki, fykologii, hydrobiologii, ochrony środowiska i ekologii ogólnej. Prowadził różnorodne zajęcia na studiach stacjonarnych, zaocznych i podyplomowych, opiekował się magistrantami, promował i recenzował wiele prac doktorskich i projektów naukowych, był również opiekunem Studenckiego Koła Naukowego Ekologów AR. Opracował wiele własnych autorskich programów, które wcielał w życie również poza swoją *Alma Mater*, wykładając m.in. na Wydziale Filozofii KUL (w latach 1981–1983) oraz na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Profesor prowadził na antenie Radia Lublin audycje poświęcone problematyce ekologii i ochrony środowiska oraz w witrynie internetowej dyskusje poświęcone tym zagadnieniom. Praca dydaktyczna sprawiała Profesorowi wiele satysfakcji, a studentom i słuchaczom udzielał się Jego entuzjazm i fascynacja przyrodą. Profesor przyjaźnił się ze swoimi uczniami i utrzymywał z nimi kontakt często jeszcze długo po zakończeniu studiów.

Profesor Iwo Wojciechowski, oprócz swoich pasji naukowych, posiadał również inne rozległe zainteresowania. Był wielbicieleм sztuki: poezji, malarstwa, muzyki poważnej i fotografii. Sam zajmował się głównie fotografią przyrodniczą, a Jego prace są wyrazem wielkiej wrażliwości na piękno i niepowtarzalność dzieł natury oraz świadectwem niezrównanej intuicji i niespotykanego zmysłu obserwacji. Pamiętamy o urokliwej wystawie fotograficznej w „Kuncewiczówce”, na której Jego fotogramy przedstawiały piękno przyrody Lubelszczyzny. Zapamiętaliśmy częste i wspólne wyjazdy na narty w ukochane Tatry, które zauroczyły Go już we wczesnej młodości. Wiele czasu spędził tam wśród górali i owiec, pracując jako juhas. Niezapomniane pozostaną Jego opowieści w gwarze góralskiej połączone z grą na flecie prostym. Był przede wszystkim przyjacielem, kolegą, doskonałym pomysłodawcą tematów prac doktorskich i habilitacyjnych, a później ich surowym krytykiem i szczerym doradcą. Był zawsze „duszą towarzystwa”, posiadał rzadki dar zjednywania sobie ludzi. Pozostanie na zawsze w naszej pamięci.

Krzysztof Czernaś